

אלישיב רייכנר
צילום: מרים צחי

הל, קשישה ערירית בת 75 ממושב בדרום הארץ, עברה כמורה לאנגלית. לפני כמה שנים נענתה לבקשת הוריו של אחד מתלמידיה והעבירה לו שיעורים פרטיים. הקשר בין השניים התהדק, וכשהגיע התלמיד לגיל 18, חתמה רחל על ייפוי כוח כללי שאפשר לצעיר לנהל את חשבונות הבנק שלה. בהמשך הועבר ביתה לבעלותו, ללא כל תמורה. לאחר שרחל עברה ניתוח, נחלשה ועזבה את הבית לטובת מגורים בבית אבות, הגיש התלמיד בקשה לבית המשפט להתמנות כאפוטרופוס שלה. הוא אכן קיבל את המינוי, אך לא טרח לדאוג לצרכיה הבסיסיים. חלף זמן לפני שמרים, שכנתה של רחל, התנדעה למצבה ופנתה לרשות בניסיון לעצור את מסע הניצול. בבית המשפט הוצגו קלטות שבו מספרת רחל כיצד נעשקה בידי התלמיד לשעבר. השופטים השתכנעו, ומינו כאפוטרופוס את 'מרכז הישראלי לאפטרופסות'. אנשי המרכז

להתקשר לחסוי

יתומים חסרי כול, קשישים שאיבדו את רכושם, פגועי נפש שאפילו קרובי משפחתם לא רוצים לטפל בהם – המרכז הישראלי לאפטרופסות מקבל את כל ה'חסויים' שנשלחים אליו. גם בגלל שהחוק מחייב זאת, וגם מתוך תפיסה עקרונית. "המבחן לטיפול באנשים האלה הוא לא רק 'מבחן האדם הסניור', אומר ד"ר זאב פרידמן, "אלא מה הייתי עושה במקרה כזה בעבור אנא ואמא שלי, בעבור ילדיי"

מצאו את רחל בבית אבות בעיירה דרומית, שם חיה בכיבוד חברתי בגלל היותה דוברת אנגלית בלבד. הרבר הראשון שעשו היה להעביר אותה לבית אבות באחד מקיבוצי הנגב, שבו מצאה שפה משותפת עם דיריים אחרים.

"ביקרתי אותה שם", מספר ד"ר זאב פרידמן, מנהל המרכז הישראלי לאפטרופסות. "היה מדהים לראות איך הסומק חזר ללחייה בעקבות המעבר. המראה החיצוני שלה פשוט השתנה". במקביל החל המרכז לפעול לאיסוף מסמכים שונים המתעדים את קורותיה של רחל, לצד הוכחות להונחה הקשה שחוותה בעודה בביתה. כל זאת כדי לתבוע את הצעיר שניצל אותה, ולהשיב את הרידה לרשותה. פרידמן ואנשיו אף רכשו בעבור הקשישה מחשב נייד, וסייעו לה בחידוש הקשר עם אחותה השוהה בחו"ל ועם חברים מעברה, שדואגים כעת לבקר אותה באופן קבוע.

המרכז הישראלי לאפטרופסות היה גם זה שמונה לאפטרופוס של דוד, נער שבגיל 16 איבד את אמו ונותר לבדו. לאנשי המרכז התברר שמה שמטריד את דוד יותר מכול היא העובדה שאין לו כסף לממן מצבה על קברה של אמו. <

